

срѣща не въ сичките сжвременни бжлгарски нарѣчия.

Старобжлгарските сжгласни букви и звукове въ старите ржкописе, които не сж претърпѣле измѣнения отъ племенните влїяния, могатъ да са раздѣлатъ на 4 разрѣда: а) на устни: к, в, п, ф, м и (ѳ); б) на небни: л, н и р; в) на зжбни: д, з, с, т, ж, ш, ц, ч и (ѡ), и г) на гжркланни: г, к, х, и (ѣ). Сжгласните букви са пѡдвжгаватъ подъ тройно смѣгчение: а) когато са не измѣняватъ звуковете въ други звукове: лютж и лють (тѣшко-та, трудность); б) когато са промѣнява единъ звукъ на други (лжгж-лжжнжн), и в) когато са притуря буквата л (лжкжлж). Пжрвото смѣгчение е обща принадлежность на сичките думи, а второто и третїото сжставляватъ исключение само за пѣкои. Тие сж: а) гжркланните букви г, к и х са смѣгчаватъ преди ѣ, і и ѳ (а въ склоненията сѣкога) като преминуватъ въ ж и з, въ ч и ц и въ ш и с (когж-кожѣ, кожѣ, кози; држгж (колж)-држжшѣ, држжга (гора, хрусталакж); пророкж-пророчѣ, пророцѣ, пророци, прорекж, проречши, прорыци; страхж-страшѣ, страстѣ, страси, страшиши, страшнж); б) зубните д и т преминуватъ така сжщо въ зжбни, а именно пжрвата въ дж, а втората въ ц, ако на послѣднїята буква предшетствуватъ г, к, х и с: присжднн-присждж, присждннн; прѣтити-прѣцж; мьстити-мьщж; мож-моци (нам. мочти); теци-текж (тек-ти); хотети-хоцж; в) зжбните букви з, с и ц преминуватъ въ едновременните съ тѣхъ ж, ш и ч (мажати-мажж; жжж-